

Dodenmarkt

Christian De Coninck

Dodenmarkt

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2022
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, b-2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink Design
Foto auteur © Studio Dann
Opmaak Crius Group
ISBN 978 90 892 4895 4
e-ISBN 978 90 892 4919 7
D 2022 4765 11
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

I

Zondag 5 juni 1921

Cyriel De Cruyenaere lag languit op bed. Verschillende losse bladen papier links en rechts naast hem. Antoinette zat aan een tafel die Lode Pynaert, haar vader, er had neergeplaatst zodat ze een eigen plekje had om te studeren. Het was al bijna een jaar geleden dat Pynaert hen naar Frankrijk had gestuurd om de Franse taal machtig te worden. In september was Cyriel naar de pas opgerichte politieschool gestuurd voor het behalen van het getuigschrift van officier en commissaris van gerechtelijke politie. Zijn Antoinette was begonnen aan haar medicijnenstudies aan de universiteit. Op haar eerste dag leek het alsof zij een buitenaards wezen was. Ze was de enige vrouwelijke studente in die richting en een van de weinige meisjes aan de universiteit. Het werd een periode van opkomen voor haar 'vrouw-zijn' en van zich afbijten. Na een paar weken hadden haar mannelijke studenten door dat ze niet op haar tenen liet trappen en lieten ze haar met rust. Zeker nadat ze tijdens het doopritueel, waarbij ze de blote kont van enkele tweede- en derdejaars moest kussen, een volle emmer met een mengsel van bier, bloem en varkensbloed over het hoofd van de doopmeester had gekieperd, tot grote hilariteit van de andere schachten en van de aanwezige studenten. Hiermee maakte ze een duidelijke proclamatie.

De cursussen, die allemaal in het Frans werden gegeven, waren

omvangrijk en intellectueel van een hoge kwaliteit. Daarbij kwam dat ze de Franse taal niet helemaal beheerste, wat inhield dat de studie voor haar dubbel zo zwaar was. Maar ze zette door. Temeer daar de professoren haar ook altijd als zwarte piet beschouwden en altijd aan haar vragen stelden. De eerste keer werd ze erdoor verrast en kon ze niet antwoorden. Ze maakte voor zichzelf uit dat dit haar niet meer zou overkomen. Daarom studeerde ze de voorbije colleges en ook al het komende in. Zo was ze voorbereid en verbaasde ze soms haar docenten met haar correcte antwoorden.

Ook Cyriel had het zwaar met zijn studies. Hij klaagde erover dat hij volledige rechtsboeken uit het hoofd moest kennen en voor elk artikel ook de verklaring moest studeren. In het Frans, dan nog wel. Pynaert had hem bij de les gehouden en Cyriel beet er zich moedig in vast.

Cyriel zuchtte luid.

‘Wat scheelt eraan, liefke?’ vroeg Antoinette.

‘Al die stomme wetsartikels. Wat maakt het nu uit of je afgeperst of beroofd wordt?’

‘Wat bedoel je?’

‘Wel, als ik je bijvoorbeeld zeg dat je mij je portemonnee moet geven omdat ik je anders halfdood sla, dan is dat afpersing, maar als ik je halfdood sla en je portemonnee neem, dan is dat diefstal met geweld.’

‘Wat wil je zeggen?’

‘Het resultaat is toch hetzelfde: je bent je portemonnee kwijt.’

‘Ja maar, in het eerste geval ben je niet gewond. In het tweede ben je halfdood.’

Cyriel haalde de schouders op.

‘Het is zeer ingewikkeld. Want dan heb ik het nog niet over de constitutieve elementen van diefstal. Je moet iets frauduleus wegnemen, met de bedoeling je dat “iets” toe te eigenen, zelfs voor tijdelijk gebruik.’

‘Ja, liefke, zo is het bij iedereen iets,’ antwoordde Antoinette.
‘Ja maar, jij hebt het gemakkelijk. Jij bestudeert het menselijk lichaam: de schouder, de knie, de elleboog en ga zo maar verder. Dat is niet moeilijk.’

Antoinette nam een blad en keek Cyriel aan:

‘In de schouder heb je de clavicula en het acromion. Dat noemt men het acromioclaviculaire gewricht. De kop van de humerus draait in het glenoid van de scapula. Dat is het glenohumerale gewricht. Het schouderblad beweegt over de thorax en dat is het scapulothoracale glijvlak.’

‘Hou maar op,’ lachte Cyriel. ‘Je hebt gewonnen. Ik kan nog niet eens een woord van wat je vertelt correct uitspreken, laat staan dat ik het zou kunnen onthouden.’

‘Dus?’ vroeg Antoinette.

‘Ieder huisje heeft zijn kruisje,’ antwoordde Cyriel filosofisch. ‘Ik weet toch niet of ik dat zal aankunnen, hoor, liefke. Het is zo moeilijk.’

‘Je moet doorbijten, Cyriel. Ik weet zeker dat je het kan, anders had papa je niet naar die opleiding gestuurd.’

‘Ik denk dat je papa mij overschat.’

‘Helemaal niet.’

‘Waarom sluit hij ons dan de ganse zondag op onze kamer op?’

‘Cyriel, je overdrijft. We zijn niet opgesloten. Hij wil dat we studeren en hij heeft gelijk. Mocht hij het niet doen, dan zou je lanterfantent.’

‘Dat is tenminste plezant, lanterfantent. Op straat lopen, naar het museum van kunst en geschiedenis gaan, dat is wat een mens moet doen op een zondag en niet op zijn kamertje zitten studeren.’

Antoinette legde haar documenten opzij en ging naar Cyriel. Ze vlijde zich naast hem neer.

‘Ben je daarom een beetje zagerig? Omdat je niet van je vrije zondag kan genieten?’

Hij bekeek haar en knikte beteuterd.

‘Je bent net een klein kind.’

Antoinette legde haar armen om hem heen en trok hem dicht tegen zich aan.

‘Moet ik je een beetje troosten, mijn ukje?’

Opnieuw knikte Cyriel.

Ze zoende hem preuts op de wang.

‘Je bent inderdaad een klein kind,’ zei ze lachend en ging weer aan haar tafeltje zitten.

2

Maandag 6 juni 1921 – 10.00 uur

De postdiensten hadden eindelijk de lokalen van de politie van het parket uitgerust met een telefoon. Pynaert en de inspecteurs hadden elk hun eigen toestel. Daarvoor moest de handbediende centrale van het Justitiepaleis worden uitgebreid. Tot hiertoe had Holvoet dat altijd tegengehouden omwille van de kostprijs, maar nu substituut Hayoit de Termicourt de leiding van het Brusselse parket had overgenomen, nadat Holvoet promotie had gemaakt naar het Hof van Cassatie, was de telefonie snel geïnstalleerd. Pynaert kon het heel goed vinden met Hayoit de Termicourt. Die man had immers ook tijdens de oorlog aan het front gevochten. Hij was gedecoreerd met de medaille van Vuurkruiser en met het Oorlogskruis. De eerste medaille had hij verkregen nadat hij minstens achttien maanden aan het front in de vuurlinie had gestaan en de tweede medaille wegens

een daad van moed tegenover de vijand. Hayoit de Termicourt was daar zeer discreet over, maar Goris was te weten gekomen dat hij met een list een aantal Pruisische scherpschutters had uitgeschakeld en zo bepaalde loopgraven een pak veiliger had gemaakt. Ook Pynaert had deze medailles ontvangen, net als De Cruyenaere.

Ook de andere politiediensten werden meer en meer uitgerust met telefoontoestellen, zodat de communicatie vlotter verliep. Het enige probleem was nog steeds het tot stand brengen van de verbindingen. Dit werd manueel gedaan door telefonisten waarbij de centrales in de plaatselijke postkantoren werden geïnstalleerd. Maar Pynaert zeurde er niet over. Het was al een hele vooruitgang dat zijn dienst nu ook over zo'n toestel beschikte. De Cruyenaere was er als de kippen bij geweest om de verbindingen uit te proberen. Nadat hij alle binnenposten van het Justitiepaleis had getest, had hij ook verbinding gezocht met de andere polities. Met Brussel en Antwerpen was het goed gelukt, maar toen hij de brigade van de gendarmerie in Veurne wilde bereiken had het meer dan twee uur geduurd. Uiteindelijk had hij toch Achiel Van Wezer kunnen spreken met wie hij tijdens de oorlog nauw had samengewerkt. Van Wezer was gepromoveerd tot adjudant-chef van de gendarmerie. Het was de eerste keer sinds de wapenstilstand dat hij Achiel had gesproken. Ze behielden het contact, maar dan door middel van brieven. Pynaert kreeg het op de heupen van Cyriels pueriele telefoniegedrag en had hem opgelegd alleen nog maar de telefoon te gebruiken voor dienstdoeleinden.

Die ochtend had hij de laatste hand gelegd aan het verhoor van een dief die had ingebroken bij een juwelier. Hij had de man overgedragen aan de gendarmerie om hem voor te leiden bij de procureur des Konings. Hij had al contact gehad met de magistraat en die had hem geantwoord dat hij een onder-

zoeksrechter zou vorderen met het oog op het afleveren van een aanhoudingsmandaat. Cyriel had nog net zijn vraag om de Lavergnies te vorderen, ingeslikt. Hij klasseerde de documenten en de kopieën van de processen-verbaal in een map toen hij schrok en opsprong. De schelle toon van de telefoon was hij nog niet gewoon. Hij greep de hoorn van het toestel en antwoordde met een aarzelend ‘ja’.

‘Politie van het Parket?’

‘Ja?’

‘Ik verbind u door met de politie van Brussel.’

‘Euh, dank u.’

‘Hallo! Hallo!’

‘Ja, met de politie van het parket,’ antwoordde De Cruyenaere.

‘Ah ja. Mè de polis van Brussel. Onze commissaire vroegt vè aaille te verwittege dat er ne giele gruute plas blood op de Gruute Met leit,’ klonk het in sappig Brussels.

‘Een plas bloed?’

‘Ne gruute plas, zenne.’

‘En waar komt die dan vandaan?’

‘Da weite me ni, anders moeste men aaille ni verwittege.’

‘Goed, en het is op de Grote Markt.’

‘Ja, ne giele gruute plas blood op de Gruute Met.’

‘Ik zal het aan de hoofdcommissaris melden.’

‘Das goot, ik zal et on manne commissaire zegge.’

Hij legde de hoorn op het toestel en wilde naar Pynaert toegegaan, toen hij zich plots bedacht. Hij nam de hoorn van de haak en draaide een paar keer aan de hendel aan de zijkant van het toestel.

‘Centrale.’

‘Ja, verbind mij door met hoofdcommissaris Pynaert.’

‘Hoofdcommissaris Pynaert.’

‘Chef, het is Cyriel. De politie van Brussel meldt dat er een enorme plas bloed op de Grote Markt ligt en ze vragen dat we gaan kijken.’

‘Cyriel, is het zo moeilijk om de deur te openen tussen onze kantoren?’

‘Nee, chef, maar nu we moderne toestellen hebben, moeten we die toch gebruiken.’

‘Zeker, Cyriel. Ga jij dan maar naar die plas bloed kijken op de Grote Markt en hou mij op de hoogte.’

‘Tot uw orders, chef.’

‘Oh, Cyriel?’

‘Ja, chef?’

‘Het is goed weer en de Grote Markt is niet zo ver. Ga maar te voet.’

‘Ja maar, chef, als ik daar iets ontdek en ik moet u dringend verwittigen, wat dan?’

‘Dan stuur je maar een van de agenten hiernaartoe.’

‘Dat zal ik dan wel doen, chef.’

Pynaert haakte in en moest glimlachen. Hij wist maar al te goed hoe graag Cyriel met een dienstauto reed en met hoeveel tegenzin hij ergens te voet heen ging. Behalve als hij met Antoinette kon gaan wandelen, dan was de afstand geen bezwaar.

De Cruyenaere trok zijn colbert aan, stak zijn revolver in de holster en trok heel hard de deur achter zich dicht, waarbij Pynaert in het andere kantoor opsprong.

‘Dat zal hem leren,’ mompelde De Cruyenaere, die het immense Justitiepaleis langs de hoofdingang verliet. Hij liep de Regentschapsstraat uit tot aan de Zavel, en ging zo naar beneden tot aan de Grote Markt. Hij liep langs het stadhuis en zag in het midden van de markt enkele politieagenten staan die het volk op afstand hielden. Hij stapte er resoluut naartoe. Een van de agenten hield hem tegen. Cyriel toonde zijn politiepenning:

‘Politie van het parket,’ zei hij, waarbij de agent plaats ruimde en De Cruyenaere liet passeren.

‘Hé, Cyriel!’

Hij keek op en zag Maurice Schellekens staan. Die agent had hem onder zijn vleugels genomen tijdens zijn eerste werkdagen bij de Brusselse politie.

‘Dag Maurice, dat is al lang geleden, zeg.’

‘Da zal wel zaain. Vanas da gaa baa dei schuun meniere op et Justeese-palaais zit, kende ga ons ne mi.’

‘Zeg dat niet, Maurice, maar ik heb veel werk daar.’

‘Ja, mè de schuun maskes, zeikerst. Tonnelier eit a gezeen op den avenue Louise mè e madammeke on aaven erm. Zedde getrouwt?’

‘Bijlange niet. Dat is Antoinette, mijn verloofde. De dochter van hoofdcommissaris Pynaert.’

‘Gaa zèt me a gat in de bouter gevalle, gaa.’

‘Je weet niet wat je zegt, Maurice. Ik lig daar dik onder de sloef, ja.’

‘Ja, ja, ja!’

‘Weet jij wat hier aan de hand is?’

‘De commissaire zal et a zegge.’

Cyriel zag de adjunct-commissaris staan praten met enkele mensen en stapte erop af.

‘Goedemorgen, samen, ik ben Cyriel De Cruyenaere, inspecteur bij de politie van het parket.’

‘Adjunct-commissaris Maerivoet.’

De man salueerde Cyriel.

‘Vertel eens, wat is er aan de hand dat wij moeten komen.’

De officier draaide zich om en wees naar een plaats op de markt. De Cruyenaere volgde zijn hand en zag tussen de kas-seien een rode vlek. Ze was opgedroogd en vertoonde een roestige kleur.

‘Bloed?’ vroeg Cyriel.

‘Ja, het is geen verf.’

De Cruyenaere stapte dichterbij en ging op zijn hurken zitten. Met zijn vingernagel schraapte hij een beetje van een kassei en rook eraan. Een sterke ijzergeur drong zijn neus binnen. Cyriel nam een zakdoek en veegde zijn vinger af. De omstaanders hadden het tafereel met open mond gadegeslagen.

‘U hebt gelijk, mijnheer de adjunct-commissaris. Het is wel degelijk bloed.’

Hij keek grondig naar de hoeveelheid en stelde vast dat het een grote oppervlakte was, die besmeurd was. Hij beeldde zich in dat een deel de ondergrond was ingedrongen en schatte de hoeveelheid toch op zo’n tien à vijftien liter. Dat was enorm veel. Hij wist dat een menselijk lichaam gemiddeld vijf à zes liter bloed bevatte. Dat betekende dat dit het bloed was van twee à drie mensen. Professor Vandevelde, de anatoom-patholoog, had hem dat eens gezegd nadat hij een autopsie had uitgevoerd op een door hem binnengebracht lijk.

‘Inspecteur?’

‘Ja?’ De Cruyenaere keek Maerivoet aan.

‘Wat moeten we doen?’

Cyriel wist het ook even niet. Als het een lijk geweest was, dan had hij onmiddellijk het parket verwittigd en ook professor Vandevelde, maar nu hadden ze enkel een plas bloed.

‘Wie heeft dit ontdekt?’ vroeg hij.

‘De man die de Grote Markt onderhoudt,’ antwoordde Maerivoet en wees naar een man die op zijn borstel geleund stond.

Cyriel stapte op de man af.

‘Zeg eens, beste, wanneer heb je dat bloed gevonden?’

‘Elke morgen om vijf uur veeg ik de Grote Markt schoon. Ik begin altijd aan de Boterstraat en zo kom ik naar boven. En toen ik in het midden was, zag ik dat bloed.’

‘Was het al opgedroogd?’

‘Het grootste deel wel, maar er waren nog plaatsen waar het liep.’

De Cruyenaere knikte. Hij wist dat bloed heel snel stolde buiten het lichaam, wat betekende dat de veger de Grote Markt had betreden nadat de feiten werden gepleegd. Dat is dus even na vijf uur. Maar welke feiten werden er gepleegd? vroeg hij zich af. Werden er hier mensen vermoord? Werden hun lichamen snel weggenomen? En als dat zo was, hoe komt het dan dat niemand iets heeft gezien?

Tenzij het beleid was veranderd, waakte er dag en nacht een agent op de Grote Markt. Die moet toch iets hebben gezien. Hij ging terug naar Maerivoet.

‘Was er deze nacht geen agent met dienst op de markt?’ vroeg hij.

‘Jawel, Vandenberghe. Zijn dienst begon gisterenavond om elf uur. Vanochtend werd hij om zes uur afgelost.’

‘En hij heeft niets gezien?’

Maerivoet schudde het hoofd.

‘Hoe kan dat dan?’

‘Ik weet het ook niet, inspecteur. De markt is wel heel groot en als je aan de ene kant bent, zie je niet noodzakelijk wat er aan de andere kant gebeurt.’

‘Dat is juist, maar hier gebeurde het in het midden van de markt. Niet in een of andere uithoek.’

‘Ik weet het niet.’

‘Goed, laat die agent dan maar snel naar het Justitiepaleis komen. Ik ga hem daar grondig verhoren.’

‘Tot uw orders, inspecteur.’

Cyriel nam het fototoestel uit zijn aktetas en begon de plaats te fotograferen. Nadat hij een tiental foto's had genomen, zei hij tegen Maerivoet dat het bloed mocht worden weggeschrobd.

De man knikte en deed teken aan de veger.

Maandag 6 juni 1921 – 12.00 uur

De Cruyenaere stapte zijn kantoor binnen, wierp de documenten op het bureau en borg het fototoestel op. Hij zou de foto's later wel laten ontwikkelen, maar momenteel was er geen haast bij. Hij hing zijn mantel aan de kapstok en stapte het bureau van Pynaert binnen.

'Excuseer, chef,' zei hij, toen hij merkte dat Pynaert bezoek had.

'Nee, kom erbij, Cyriel. Het zal jou zeker ook interesseren. Ik heb Louis belast met het onderzoek naar de vingerafdrukken. Hij heeft zijn licht opgestoken in het buitenland en hij heeft enkele interessante bedenkingen. Zeg het maar, Louis,' zei Pynaert.

De Cruyenaere nam plaats naast Louis De Veuster, een van de inspecteurs.

'Wel, zoals ik al zei heb ik een aantal werken in verband met vingerafdrukken opgezocht en gelezen. Het meest interessante was dit van Henry Faulds. Hij is al lang bezig met het bestuderen van vingerafdrukken. Zo slaagde hij er in de jaren tachtig van de vorige eeuw in een onschuldige van een diefstal vrij te pleiten op basis van vingerafdrukken. Hij probeerde Charles Darwin te betrekken bij het procedé maar die zag er geen brood in, een gaf het door aan Francis Galton. Hij ontwikkelde een systeem om vingerafdrukken te klasseren, zodat ze gemakkelijk gearchiveerd konden worden en vergelijkingen mogelijk werden.'

'En jij hebt het systeem overgenomen?' vroeg Pynaert.

'Ja, chef. Vanaf nu kunnen we van elke verdachte vingerafdrukken nemen en klasseren. Als we op elke plaats van een

misdrijfvingerafdrukken opnemen kunnen we ze op het kantoor vergelijken met deze die we in ons archief hebben.'

'En hoe moeten we die vingerafdrukken afnemen?' vroeg De Cruyenaere.

'Goede vraag, Cyriel,' zei De Veuster. 'Als we een verdachte hebben gebeurt het door middel van inkt en een blad papier. We moeten daarvoor het inktkussen gebruiken waarmee we stempels zetten. Maar pas op, je mag niet te veel inkt gebruiken, want de vingerafdruk moet heel netjes worden overgebracht op het papier, zodat alle lijnen goed zichtbaar zijn.'

'Dat begrijp ik, maar hoe weten we of er vingerafdrukken op de plaats van een misdrijf zijn achtergelaten?'

'Wel, we moeten alle voorwerpen die een glad oppervlak hebben goed bekijken. Als daar een afdruk op staat, gaan we daar met een borsteltje een beetje talkpoeder over wrijven en dan nemen we die op met zachte was. De lijnen worden door het talkpoeder afgezet op de was en zo kunnen we die vingerafdrukken meenemen en vergelijken.'

'Dat werkt alleen als we genoeg vingerafdrukken hebben van alle misdadigers van Brussel.'

'Ja, Cyriel, dat is waar, maar daarom heb ik, samen met de procureur des Konings, beslist dat we een aantal mensen gaan aanwerven en opleiden. Zij zullen zich alleen bezighouden met het opnemen van vingerafdrukken op de plaats van een misdrijf en zij zullen de opgenomen afdrukken vergelijken met deze in ons archief. En...' Pynaert hief zijn hand op, want hij zag dat De Cruyenaere hem ging onderbreken, 'alle commissariaten in Brussel en omstreken zullen verplicht worden om van elke verdachte vingerafdrukken te nemen en ons die te bezorgen.'

De Cruyenaere knikte.

'Ja, dat is een goed idee, chef. Dan bezitten wij alle vinger-

afdrukken en gaat onze dienst ook op zoek naar vingerafdrukken op de plaats van het misdrijf.’

‘Inderdaad, daarom ga jij een rondschrijven opstellen, bestemd voor alle politiediensten in ons gerechtelijk gebied. Of beter: in het gerechtelijk gebied van ons hof van beroep. Dat omvat Brussel en de provincies Antwerpen, Brabant en Henegouwen. Ik zal het ondertekenen en laten tegentekenen door de procureur-generaal. En vermeld erin dat als ze vragen hebben ze zich moeten wenden tot inspecteur De Veuster.’

De man knikte instemmend.

‘Moet dat in het Frans, chef?’ vroeg De Cruyenaere nadat De Veuster het kantoor van Pynaert had verlaten.

‘Nee, natuurlijk niet, in het Chinees, kiekeken!’ antwoordde Pynaert gevat.

‘Maar dat is moeilijk voor mij, chef.’

‘Moeilijk gaat ook, Cyriel, je studeert wel in het Frans.’

‘Ja, chef, maar nu moet ik een tekst in het Frans schrijven.’

‘Doe het eerst in het Nederlands en vertaal het dan maar. Ik zal je wel helpen.’

‘Tot uw orders, chef.’

‘Trouwens, wat was dat gedoe op de Grote Markt?’

‘Och ja, ik zou het nog vergeten. Ongeveer in het midden van de markt lag een grote plas bloed.’

‘Hoe groot?’

‘Dat is moeilijk te schatten, chef. Het was al tussen de kinderkopkes doorgesijpeld.’

‘Ja, maar hoeveel van die kasseien waren besmeurd?’

‘Toch een groot aantal en het leek me heel veel bloed. Minstens tien liter. Ik heb er foto’s van genomen.’

‘Hum. Dat is goed.’ Pynaert dacht na. ‘Dat is meer dan het aantal liter bloed in een mens.’

‘Het is een ruwe schatting, chef.’

‘Dat betekent dat er iemand werd vermoord, waarbij het slachtoffer leegbloedde.’

‘Ja, maar waar is het lijk dan heen?’

‘Die vraag stel ik mij ook. Er is toch altijd bewaking op de markt, dag en nacht?’

‘Dat is juist, chef. Vannacht was het...’

De Cruyenaere keek in zijn notaboekje.

‘... agent Vandenbergh. Ik heb gevraagd of hij zo snel mogelijk naar het Justitiepaleis zou komen. Dan kan ik hem ondervragen.’

‘Die was al *post-af*?’

‘Ja, chef. Begonnen gisteren om elf uur en vanochtend om zes uur afgelost.’

‘En wanneer werd het bloed gevonden?’

‘Omstreeks acht uur.’

Pynaert knikte.

‘Wie heeft ons laten komen?’

‘Adjunct-commissaris Maerivoet.’

‘Contacteer hem en laat hem nagaan of er vandaag meldingen zijn binnengekomen van een verdwijning. En laat hem het ook navragen in de andere commissariaten en gemeenten in de omstreken. Als het niet zo is, moet hij ons elke verdwijning die nadien binnenkomt onmiddellijk melden. Stel ook een proces-verbaal op van je bevindingen voor het parket.’

‘Tot uw orders, chef.’

‘Euh, Cyriel?’

‘Ja, chef?’

‘Ben je zeker dat het bloed was en niet een of andere verf?’

‘Ik heb eraan geroken, chef, de ijzergesmaak was erg aanwezig.’

Pynaert knikte weer en liet De Cruyenaere vertrekken.

Cyriel nam met een diepe zucht plaats achter zijn bureau, nam een blad papier, doopte zijn pen in de inktpot en begon te schrijven:

Rondschrijven van de heer Pynaert, hoofdcommissaris voor gerechtelijke opdrachten van het gebied Brussel, gericht aan de heren Korpschefs van de gemeentelijke politie en de heren commandanten van de Gendarmerie van het gebied Brussel, de provincies Brabant, Antwerpen en Henegouwen:

Vanaf ontvangst dezer, zal u de opdracht geven aan uw agenten, inspecteurs, hoofdinspecteurs, adjunct-commissarissen, commissarissen, wachtmeesters, adjudanten en officieren zodra een verdachte in eender welk crimineel feit wordt opgepakt zijn vingerafdrukken te nemen. Deze worden dan opgestuurd naar de diensten van de heer Hoofdcommissaris voor Gerechtelijke opdrachten te Brussel met de vermelding van de naam, voornaam, geboortedatum, adres en de lichaamsafmetingen van die persoon. Er zal geen onderscheid gemaakt worden tussen een man, een vrouw of een minderjarig kind.

De vingerafdrukken worden genomen door middel van een inktkussen en worden afgedrukt op papier.

Tevens zal u de opdracht geven opdat op de plaats van een misdrijf naar vingerafdrukken wordt gezocht. Indien er gevonden worden, zullen die lichtjes met talkpoeder worden ingewreven, waarna er zachte was wordt opgedrukt. Die opgenomen vingerafdrukken worden eveneens bezorgd aan de diensten van de heer Hoofdcommissaris voor gerechtelijke opdrachten, vergezeld van de plaats en het uur der opname, het misdadig feit en het dossiernummer. Indien er een overeenkomst wordt gevonden, zal u hiervan op de hoogte worden gesteld. Voor verdere uitleg, kan u terecht bij inspecteur De Veuster op het Justitiepaleis van Brussel.

Cyriel beet even op het uiteinde van zijn pen en dacht na, daarna schreef hij verder.

Bij afname van de vingerafdrukken zullen er tevens foto's van de verdachte worden bijgevoegd. Deze foto's omvatten een duidelijke foto van het gezicht, een linkse en een rechtse profielfoto en een volledige foto met gezicht en lichaam.